

Kanaat Tükenmez Hazinedir

– Mor Yakamoz · 03 Ağustos 2019

Yaşam içinde oradan oraya sürgün edilirken alelade bir manzarada, kaptanı olduğumuz alameti durdurup kendimizi sorgulamak, dinlemek ve zor olsa da kaburgamızın altındaki uzvumuzun kulağımıza fısıldadıklarına kulak vermeyi ihmal etmemeliydik. Dinlenmeliydi insan rüzgarda savrulurken. Ve dinlemeliydi rüzgarı. Apartman boşluğuna bakan penceresinden bulutları ve gökkuşağını görebilmeliydi. Filmler denizlere özendirse de bir yudum soluk için ağaç gölgesiyle yetinebilmeliydi. Balkona çıktığında gözleri kışın beyaz örtüsüne sarınmış dağlara da iç çekişlerini dinletebilirdi. Şehrin en uzak ve yüksek tepesine çıkıp, toprağa kök salmış betonları izleyip, is kokusunu ciğerlerine çekebilirdi gül bahçesiymişçesine.

Keşmekeşin içerisinde esas duygularımızı yitirdik. En huzurlusunu değil en fazlasını ister olduk. Yetinebilmek cesaret işiydi, sınıfta kaldık. Yüksek binalar isteyip, alçaldık insanlıkta. Bir bir kaybettik sahip olduğumuz ince değerleri. Kapı komşuluğunu, mahalle sakinliğini, çocuklarımızın sokak oyunlarını, derdi olan eşe dosta yetişmeyi, düşeni kaldırmayı... Oysa yetinebilirdik avucumuzdakilerle. Yaşadığımız yüzyılın birler basamağı arttıkça eksilir olmadık mı? Çığ olup uçurumlara sürüklendik sessizce. Yetinebilmeyi bilmemek miydi problem yoksa neyin fazlasını istediğimizi bilmemek miydi? Muamma!

Kanaat tükenmez bir hazinedir. Heybemizde var olanlarla yetinebildiğimiz vakit esas mutluluğa ve kalıcı huzura sahip olabileceğiz. En nihayetinde o vakit, gönül bahçemize bakan leylak süslü pencerelerimize kırlangıçlar yeniden konacak.

Büşranur ERAYABAKAN